

PANASZOK

Fehér Kálmán

TIZENEGYEDIK PANASZ

szinte a jászol kínálja a fáradságot
és a gyönyört
mint fák árnyékában a két narancs
fogyasztásra érett

így kerülünk távolabb a halandóságtól
majd feljön a Hold
majd feljön a Nap
a folyóban megismerjük magunkat
arcunkhoz máris közeledünk

TIZENKETTEDIK PANASZ

Kis virág el ne
Szórd a szirmod
Van egy sírom
Arra szakajtalak

TIZENHARMADIK PANASZ

Ma haragos volt a folyó.
Sokat öltünk.
Vajon milyen színű lesz
Ez a kövér kis kagyló?

TIZENNEGYEDIK PANASZ

Orpheusz Cocteauval is találkozott,
utánafordult egyszer,
utánafordult kétszer is;
len-áztatta fehér haján csodálkozott
és elakadt egy versben.

Cocteau Orpheusszal találkozott.

TIZENÖTÖDIK PANASZ

Embernek mi elég volna,
Királyajándék — maga.
Fajhitekkel kirakott,
Mint komoly bölcs feje,
S ki van a feneke.

Ezt is visszakéri.

TIZENHATODIK PANASZ

Fehér házából kibújt a csiga,
Pici szarvára esőcsepp hull,
De még egy kicsit tovább mászik,
Míg az útja a hasába fül.

Két burkában az ember meglapul.
Kilép mindent, mi fontos,
Sok levegőt vesz, kicsit visszatartja,
És elszáll. Utána csak a légy pontoz.

Zöldell az út, sok gyökér fúrja,
Ha esőcsepp hull, nincs mi visszatartja,
Talán csak a csiga az első csepp után,
Ha a házat otthagyja.

TIZENHETEDIK PANASZ

Kivételesen csak K. M.-re gondolok.
Farkasvermekből bámulunk.

Körödbe befut a vér,
És fölkiáltasz: attól oly kövér!

Valaki kiteszi a lábát.
Átléped, hogy ne foganj árját.

Ruhádra repdes lepke, kis piszok,
Ha cudarul fekete is: a szádat tátod.

Körötted minden oly kövér:
Rávágsz és — öszvér!

TIZENNYOLCADIK PANASZ

Halászni lenne jó!
Tengeren találni magad,
Tenger amikor hasad,
Reggelente, míg álmod apró

Hálóit kiveti, kérges
És delejes végtelenekre.
Amikor álmod reggelente
Meg-megszakad és vétkes

Medúzákat hizlal
A takaró alatt,
Folytonossága épp ezért tart.
Szikest, kopár sziklákat,

Szirteket tapogaton
Ráébredni mindenre,
Csak azután, hogy véred
Vörös haja lebeg, mereven a sótól.

Halászni lenne jó.
Csak ekkor észrevenni a felhőt
És a madarakat. És a vörös redőnyt
Hagyni, hogy rád hulljon.

TIZENKILENCEDIK PANASZ

1.

De l' audace, et encore de l' audace, et toujours de l' audace!
HAH!

ÉS MI IS BÜSZKÉK LETTÜNK A MONDATOKRA,
ahogy hozzáférhetetlen sas-fészünkbe belenyúltak
a tegnapi barátok és mai ismerősök,
kiknek bőrukhoz közelebb volt vérük,
kiknek agyát repeztette ékként
csak egyetlen metafizikai emlék:
„Figyeljük csak barátocskám a varrólányt,
de legjobb lesz ha csak a kezét:
simogatás rejlik benne és párosodás,
Puha párnáit ne hányjuk szét!
se az ágyában se a kezén,
úgyis már sokszor érte szúrás.”
„Nyújtózkodjunk el és legyünk büszkék?”
A katona begombolja nyitva felejtett sliccét.

2.

De l' audace, et encore de l' audace, et toujours de l' audace!
HAH!

És mi is büszkék lettünk a mondatokra,
és hiába kérdezték:

„Elég lett e merészség?”
Először kérdezték
és leültettek az Életfa tövébe.
Másodszer kérdezték
és azt mondták, hogy öltözzünk frakkba.
Harmadszor kérdezték
és azt mondták: „Varjak!”
De többé már nem szóltak,
és ámultunk a szerencsén.
Nincs hasonlat mert rólunk van szó
és ebben a pillanatban mindenki vegye zokon.
Csak így találjuk meg lelki nyugalmunk!
Jöhetne a szánalom,
ám ajánlom.

3.

De l' audace, et encore de l' audace, et toujours de l' audace!
HAH!

ÉS ISMÉT BÜSZKÉEK LETTÜNK A MONDATOKRA,
AHOGY KOPOTT ORDASOK KÖRÖTTÜNK

[VADULTAK,

hasig érő hóban a lábunkig nyúltak,
és darabokra hulltak.
NINCS VIGASZ: hisz érzed mennyivel nehezebb a súly,
ha napról napra viszed,
ha nem hallod a szirénák süket csöndjét,
ha benne nincs neszed,
ha versed csupa emlék
vagy éppen trágyalé.
Ha felérsz a fejedig
a kalapod leveszed.
HAH!

H U S Z A D I K P A N A S Z

Hamis napok kezdtek meglepni.
Csak fényük volt.
(Lázukat eldugták otthoni emberek.)
Úveges érintésük komoly utakra kényszerített.
Ahol, mint „jó utazások” kezdetén,
Fehér zsebkendőkkel integettek
Könnyes szemű uraságok:
Ott forog a világ — mutogatták.
(Ilyenkor ellankadok,
Pedig különben
A fejem fölé
Minden könnyedén fölemelek.)

Zordabb telekre is vártam.
Mindenhol fehérséget!
Emberekből dekorációt!

(Valaki szájából ki kellett venni
A kenyeret, hogy megosszuk érzéseinket.)

Vagy inkább hagyjuk:
A jelentések sűrűn elkallódnak. —
Pedig a kép szép lett,
És mindjobban az, ahogy távozok:
Zsíros betonutakra hasonlít.
(Sajnos előbb meg kellett
Mindent közelítenem.)

És a képzelet.
Akár a csillagok —
Helyén marad.